

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734-6889

Un pericol pentru sănătatea armatei (II)

Medic Lt. Colonel Dr. Al. P. Ilie¹

La ce a renunțat Dr. Cantacuzino, nu vor să renunțe alții.

Astăzi însă serviciul sanitar medicul este amenințat de o dezorganizare cu mult mai mare decât dacă s-ar fi admis la 1921 părerea profesorului Dr. Cantacuzino.

Astăzi se pune medicul militar într-o poziție cu mult mai falsă de a-și exersa atribuțiunile, decât dacă s-ar fi trecut Serviciul Sanitar Militar de la Ministerul de Război la Ministerul Sănătății Publice.

Astăzi prin punerea în aplicare a art. 8 a Decretului de Înaintare în Armată din ziua de 11 Noiembrie 1937, medicul militar în loc să devină un funcționar al Ministerului Sănătății publice, ca în proiectul Dr. Cantacuzino, cu atribuțiuni militare, devine un fals medic militar copil oropsit al Ministerului Apărării Naționale (mai rău decât un medic civil) fără atribuțiuni militare.

Un paris al armatei, disprețuit, în imposibilitatea de a-și îndeplini menirea nu numai de poliție sanitară militară în timp de pace ca și în timp de război, dar chiar și sarcina de a îngriji militari bolnavi, cum și celelalte atribuțiuni militare în legătură cu disciplina oștirii.

Și această pacoste care s-a abătut asupra Serviciului Sanitar al Ministerului Apărării Naționale, această periclitate a igienei și sănătății oastei, această reducere a prestigiului demnității autorității a militarilor care sunt însărcinați să combată boala și să păstreze intacte efectivele, este provocată nu de civilul poet medic Dr. Cantacuzino dar chiar de un militar de carieră din Ministerul Apărării Naționale.

Alexandru Kerenski prin faimosul Pricaz Nr. 1 a distrus disciplina armatei ruse în 1918.

Alexandru Kerenski a anulat în 1918 autoritatea și prestigiul ofițerului rus după abdicarea lui Nicolae al II-lea.

Articolul 8 al Decretului Nr. 3754 de înaintare în Armată distruge la 1937, în Armata Română, prestigiul și autoritatea ofițerilor medici și apelează în oștire disciplină pe care o cere aplicare în igiena militară.

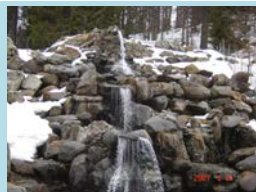
Prin articolul 8 se spoliază medicul militar de toate drepturile acordate de legea de organizare a serviciului sanitar militar din 1900 și de Legea poziției ofițerilor. Prin noua ierarhie a Decretului de la 11 Noiembrie 1937, se ia ofițerului medic puțința de a comanda o unitate sanitară militară și de a impune în oștire, sub ordinele șefilor combatanți, mijloace de apărare a sănătății armatei.

Medicul fără grad în oștire, adică fără drepturi de comandă, este mai rău ca medicul sanitar civil la populația civilă fără atribuțiuni de poliție sanitară. În loc să execute din ordinul comandantului unității apărarea sănătății militarilor în loc să fie ajutorul sanitar al șefului unității militare ca și ajutorul de comandant din punct de vedere administrativ, el devine numai un consilier tehnic fără autoritatea de a impune măsurile sanitare.

Strategia sanitară

Comanda în oștire se dă numai de un grad militar
Ceea ce cere strategia sanitară în serviciul sanitar civil

¹ Facultatea de Medicină din Paris, 11 Noiembrie 1937; A.M.R., fond. 950, dos. 637 p. 14-33.

Este indispensabil în serviciul sanitar militar

Repet încă odată, dacă investirea cu calitate de Minister Public sau ofițer de poliție judiciară este necesară pentru medicii sanitari de pe lângă Ministerul Sănătății Publice, însărcinați să facă poliția sanitară și să aplice regulamentele de constrângere medicală la populația civilă. Tot așa gradul ofițeresc este și mai necesar medicilor însărcinați să facă poliția sanitară la trupă și aplice regulamentele de constrângere medicală în armată.

Orice măsură de constrângere, cere ca să fie executată sancțiuni represive.

Orice abatere de la legile igienei, orice încălcare a regulamentelor sanitare, orice neaplicare a ordonanțelor medicale ca să fie constatate cer organe de control și inspecție.

În ministerul Sănătății Publice controlul se face de inspectorul civil investit cu autoritatea și prerogativele pe care le acordă ierarhia civilă, legea administrativă și regulamentele polițienești.

La Ministrul Apărării Naționale controlul se face de inspectorii militari, investiți cu autoritatea pe care o conferă gradul iar sancțiunea se aplică numai de ofițer.

Altminteri nici un control nu este posibil, nici o măsură de constrângere sanitară nu se poate aplica iar medicii desinvestiți de autoritatea de noua ierarhie pe care o instituie art. 8 nu vor putea obține nici ceea ce obține un inspector sanitar civil delegat de Ministerul Sănătății Publice să aplice măsurile sanitare și să facă controlul medical în armată.

Astăzi prin punerea în aplicare a Art. 8 a Decretului de Înaintare în Armată din ziua de 24 Noiembrie 1937, medicul militar în loc să devină un funcționar al Ministerului Sănătății Publice, ca în Proces Dr. Cantacuzino, cu atribuțiuni militare, devine un fals medic militar copil oropsit al Ministerului Apărării Naționale (mai rău decât un medic civil) fără atribuțiuni militare.

IV

Dar să vedem ce este medicina militară

Medicina militară spre deosebire de medicina civilă are un dublu rol, după sarcina pe care o primește la un moment oarecare de la comandantul oștirii.

A

Un rol sanitar: de conservare a efectivelor cu diverse atribuțiuni.

a). o atribuție curativă și de vindecare: îngrijirea ostașilor bolnavi, suferinței militarilor, protejarea oamenilor surmenați sau obosiți.

b). O atribuție de apărare a sănătății amice, de poliția sanitară, de conservarea sănătății ostașilor sănătoși, de control și inspecții de constrângere în oștire a fiecărei regulament sanitar militar.

c). Înlesnirea poliției disciplinare la toți cei care sub motive de boală sau oboseală se sustrag de la îndatoririle militare.

d). Populația mobilizării sanitare și executarea ei în timp de război.

Un rol militar combativ: de distrugere ;

Adică un rol de distrugere a armatei inamice prin întrebuințarea ca arme a mijloacelor științifice medicale, pe care le admite noua tactică și strategie militară.

Medicii militari vor constitui o nouă armată combatantă. Iar microbi, toxicele, provocarea de tulburări mintale colective la inamic, un nou armament, un nou arsenal.

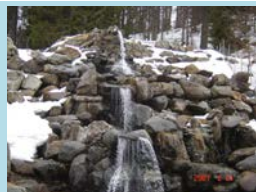
Războiul bacteriologic, provocarea de epidemii și alte rele cu ajutorul medicinei a avut un început de întrebuințare în războiul 1914-1918 și cu siguranță în viitorul război se va da o mai mare extensie.

A. Rolul sanitar al medicului

a). Medicina curativă.

În adevăr următoarele cauze de origine militară provoacă caracterul special al medicinei militare.

- 1) Vârsta și sexul.
- 2) Viața în cazarmă în timp de pace
- 3) Viața de companie în timp de război.
- 4) Disciplina.
- 5) Traiul militar din punct de vedere alimentar și îmbrăcămintea (echipamentul).
- 6) Viața de celibatar a marii majorități a ostașilor și caracterul de cuceritor sexul al militarilor de carieră.
- 7) Toate cauzele accidentale și ocazionale cu îndeplinirea serviciului militar.
- 8) Tehnica luptei și mijloacele militare de a scoate pe un om dintre cei sănătoși prin moarte sau răniți.

Într-un cuvânt majoritatea bolilor și afecțiunilor în armată au o cauză militară, cu totul alta la populația civilă și îmbracă un caracter militar.

Consecința logică numai din punct de vedere *terapeutic*, este că tratamentul și celelalte îngrijiri mai mărunte medicale constituie și ele o specialitate, îmbracă un caracter militar.

Dar trebuie ținut seama că acest tratament curativ și medical nu se aplică ca la civili și în condiții normale viață obișnuită cu educație civilă și independența civile.

Tratamentul se aplică la militari și în condiții speciale de trai și mediu pe care îl exige viața militară și influențat de toate impedimenta de origine militară.

Mai mult încă pentru ca tratamentul ordonat de medic să fie executat la trupă este indispensabil ca acel tratament să fie impus nu de un singur tehnician investit cu o ierarhie inferioară ofițerului combatant și gradatului de trupă.

În oștire ori și ce funcțiune militară trebuie să aibă titular un grad militar (ofițer sau subofițer).

Urmarea logică a acestor premize este că ordonanțele medicale să nu fie ordonate de un simplu medic ajutor, principal, șef inspector, etc. cum era pe vremuri când nu se stabilise importanța serviciului sanitar și medicina era în fașă, practică de bărbieri, vrăjitori, vraci și șarlatani.

Astăzi Medicina este o știință și odată devenind o știință s-a suprimat în toate armatele vechea titulatură pe care o reintroduce art. 8.

Mai mult încă având în vedere obișnuința opunerii în viața zilnică contra măsurilor și îngrijirilor medicale. Având în vedere rutina, la trupă ofițerul medic trebuie să fie adus numai atunci când v-a ajunge să înainteze în grad imediat inferior comandantului unității (căpitan la Batalion, maior la Regiment).

Altminteri îngrijirile medicale devin dificile și nu vor fi aplicate în întregime.

b). *Atribuțiuni de poliție sanitară.*

Dacă ierarhia ofițerească este necesară în medicina Curativă gradul devine indispensabil în medicina Preventivă, adică partea sanitară propriu zisă a medicinei combative, represive de poliția sanitară și disciplinară.

Apărarea militarilor sănătoși de a deveni bolnavi, supravegherea hranei soldatului, curățenia trupei, în fine a tot ce exigența igienei și profilaxia sanitară, măsuri care pot să incomodeze la anumite momente *anumite elemente în război cu igiena*, nu vor putea fi la o unitate combativă decât de un ofițer medic.

Într-un cuvânt:

Aplicarea Medicinii Preventive mai exigentă la trupă că medicul să aibă funcția de ajutor de comandant al corpului pentru a conserva intacte efectivele. Mai mult încă, chiar trupa sanitară trebuie să constituie în interiorul Regimentului din punctul de vedere administrativ o unitate separată ca și companie.

În modul acesta se va evita pe viitor multe conflicte, multe greutăți puse în calea medicului de ași face datoria. Iar trupa sanitară va fi mult mai ordonată, cu o educație mai aleasă și își va îndeplini mai conștiincios datoria.

c). *Medicii militari ca elemente pentru menținerea disciplinei.*

1). Când soldatul nu poate face serviciul se prezintă la medic să-l scutească de serviciu.

2). Când un șef militar vrea să fie informat sau să aibă dovada că un militar se sustrage de la îndatoririle militare prin înșelăciune el recurge la arbitragiul medicului.

3). Când pe front în toiul luptei un ofițer, gradat sau soldat caută să se eschiveze de la datorie sub motiv de boală, rănire, incompatibilitate psihică, etc, luptătorul medic este singurul care decide dacă este cazul ca ostașul să fie scos afară din luptă sau păstrat pe front. (Câți dușmani nu și-au căpătat medicii din această putere de arbitru suprem în toiul luptei).

4). Când un militar trebuie să urmeze un tratament medical dureros, neplăcut, plictisitor îl urmează cu mai multă bună voință dacă este prescris de un ofițer medic cu autoritate militară.

5). Când rutina, incultura, lipsa de bună voință sau multe alte cauze fac un gradat și câte odată chiar pe un ofițer să se opună unor anumite măsuri militare. Ei vor da ascultare a ordinelor prescrise de ofițer medici.

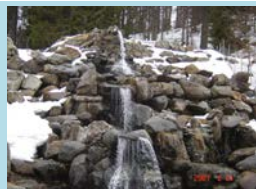
De câte ori nu s-a constatat în războiul de la 1916 – 1918 lipsa de autoritate a medicilor rechiziționați pe baza Legii Dr. Anghelescu care nu aveau ierarhia militară.

Concluzii

Orice ordonanță ca să fie executată cere:

1). Învățarea cu autoritate.

2). Putința de a aplica mențiuni.

Concluzia logică a acestor premize au fost că atât în armata Română cât și în principalele armate moderne s-au abandonat vechea ierarhie arhaică, ordonate din regulamente ieșite din uz; și s-a acordat militarilor medici aceeași ierarhie ca și la ceilalți ostași. S-a adăugat la titlul tehnic de medic și investitura gradului ofițeresc corespunzător unității la care era atașat medicul. Tot armatele străine s-a schimbat regulamentul Serviciului Interior prin care ofițerul medic care pus din punct de vedere al Onorului pe o scară inferioară ofițerului combatant.

Numai în armata română prin Art. 8 al Decretului de Înaintare în Armată, fără a se preocupa cum s-ar putea aplica în armată mijloacele științifice moderne pentru conservarea efectivelor, fără a lua cunoștință că tactica din strategia modernă au făcut din știința medicală o armă nouă, inspiratorul Art. 8 (care nu este D-nul General Ilasievici) s-a gândit că se poate lua gradul de ofițer medicilor fără ca prin aceasta să se pericliteze interesele oștirii.

Dacă inspiratorul art. 8 a voit numai să-și dea iluzia că a creat ceva nou, în realitate el nu a realizat nimic el s-a mulțumit să scormonească la anticarii de uvrăgii(lucrări) vechi militare, pentru a copia imperfect vechea titlatură din armata franceză, abandonată de francezi.

Inspiratorul dezorganizării Serviciului Sanitar al Armatei unită că vechea ierarhie a medicilor în armata Română deși imperfectă corespundea cel puțin ca titlatură unităților militare: ca medic de Batalion, medic de Regiment, medic de Divizie, etc.,etc..

Inspectorul dezorganizării ierarhiei militarilor medici și al distrugerii în armată a autorității medicilor n-a observat (citind în ședințe regulamente franceze) că în armata franceză vechea ierarhie pe care a copiat-o numai în parte, avem ca început de ierarhie medicală în armată gradul de *medicin major sau major*, cuvântul major indicând un grad militar, care se aplica pe vremuri și la șeful de Stat Major (Major General).

Pe câtă vreme ierarhia de medic, principal, sub șef, șef etc. care vor să înlocuiască pe vechiul Major din armata franceză *nu reprezintă nimic militar*.

Inspiratorul art. 8 uită că vechea ierarhie a medicilor din armata franceză corespundea cu vechile sisteme de luptă, când soarta bolnavilor și a răniților preocupa mult mai puțin pe șefii militari. Ei uită că atunci medicina era numai profesional, el uită că strategia antică nu era pe deplin convinsă de utilitatea igienei și că fără medici nu se poate duce la bun sfârșit opera.

Dacă până la războiul din 1970 mondial erau departe de câmpul de luptă, astăzi ofițerul medic, care are sarcina de medic la Batalion este chiar în primele rânduri ale luptătorilor. El ia chiar parte la luptă și în caz de dispariție a ofițerilor combatanți înlocuiesc cu succes pe camarazii săi (s-au văzut cazuri în războiul mondial).

Camaradul care voiește cu orice chip să înjosească pe medici uită că gradul de ofițer l-am câștigat cu prețul vieții noastre pe câmpul de bătaie, în războiul pentru întregirea neamului.